

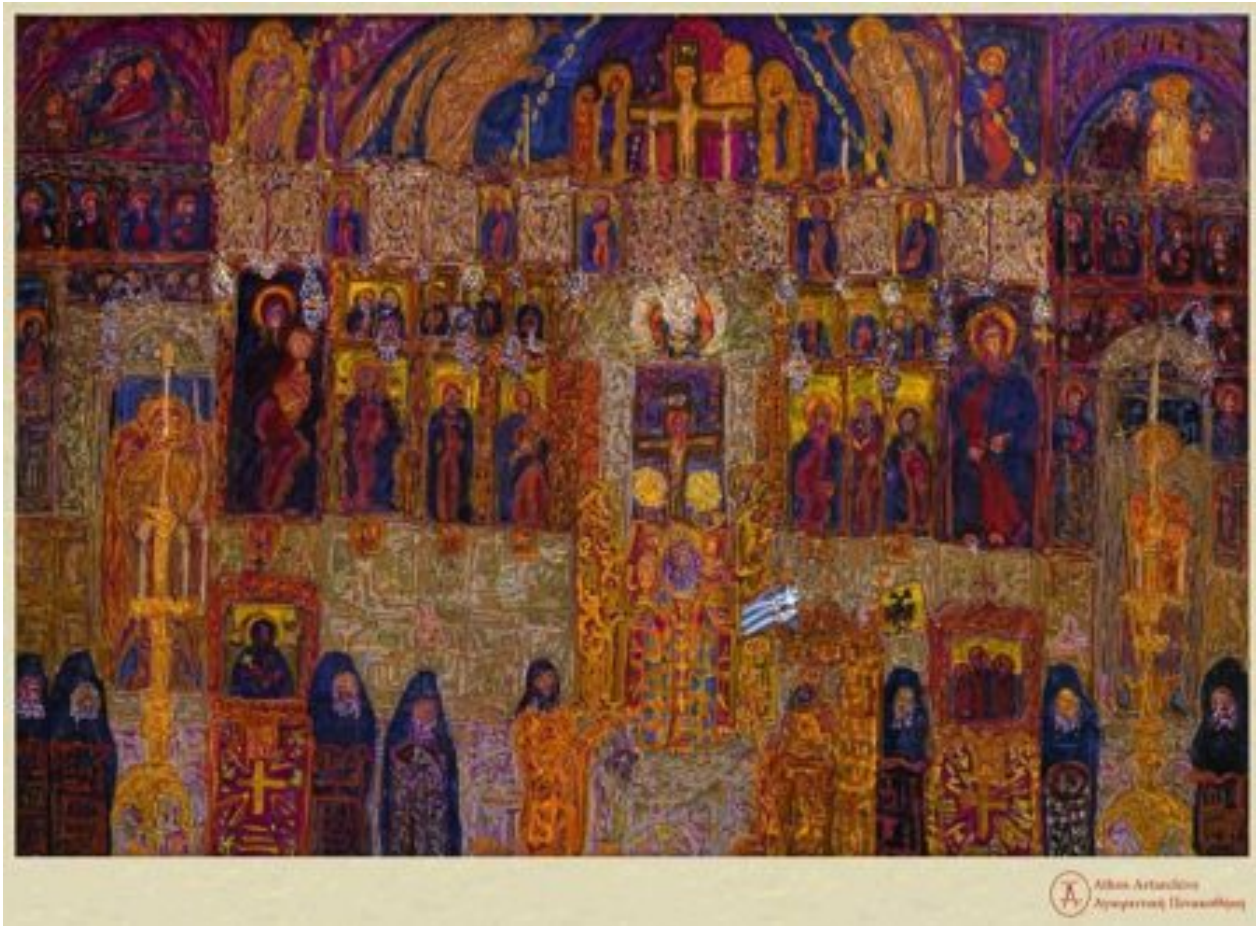
Ελάχιστα περί ιερότητας

Πολιτισμός / Δοκίμια

Δρ. Νίκος Ορφανίδης, φιλόλογος - λογοτέχνης

Γυρίζω σε εκείνες της παραδόσεις της Φιλοσοφίας, εκεί στο αμφιθέατρο της Σόλωνος, πάνε πενήντα τόσα χρόνια, και όσα ακούαμε για τη Δυτική Φιλοσοφία και τα αδιέξοδά της, για την απολυτοποιημένη νοησιарχία και τον άκρατο υποκειμενισμό, την αποθέωση του νοούντος υποκειμένου, - να, ο υποκειμενισμός και η νοησιарχία και το ρήγμα ανθρώπου και κόσμου, που ζούμε σήμερα- για όλους εκείνους τους μηχανισμούς αλλοτρίωσης, όπως τους περιέγραφε ο Μαρκούζε στο έργο του «Ο Μονοδιάστατος άνθρωπος» ή σπαρακτικώς ο Σαρτρ, στο «Είναι και το Μηδέν», με όλη εκείνη την αγωνία, μήπως περιπέσουμε στην κατάσταση της αντικειμενοποίησης και κατ' επέκταση του μηδενισμού του ανθρωπίνου προσώπου, να καταστούμε δηλαδή αντικείμενα. Ήταν κι εκείνο το «η κόλασή μου είναι οι άλλοι».

Νίκος Γαβριήλ Πεντζίκης, «Λειτουργία στο Πρωτάτον», 1981.

Ύστερα είδαμε το βλέμμα του άλλου να μας συντρίβει. Τα έγραψε όλα αυτά χρόνια πριν ο Παπαδιαμάντης, «οι κυρίες την κοίταζαν, ενώ οι άλλες, οι δούλες, απλώς την έβλεπαν», οι πρώτες την εξόντωναν, καθώς την καθιστούσαν αντικείμενο, γι' αυτό και την περιφρονούσαν και την μηδένιζαν την Χριστίνα τη δασκάλα, την «αστεφάνωτη». Κι ας αγίασε στο τέλος. Έλειπε από τις κυρίες του άστεως η αγάπη και η στοργή, σ' αυτό τον ανοίκειο κόσμο, στον οποίο μας οδήγησε τελικά ο πολιτισμός της Δύσεως.

Πέραν όλων των άλλων, σ' αυτό τον άθλιο και αδιέξοδο πολιτισμό, έχουμε και την έννοια της χρηστικότητας, *de utilitate credendi* το απέδωσαν οι Δυτικοί θεολόγοι, από την εποχή του ιερού Αυγουστίνου. Να, η χρησιμοθηρία και ο ωφελιμισμός. Και η λεηλασία του κόσμου και της φύσεως που μας περιβάλλει. Και ο αφανισμός του ανθρωπίνου προσώπου.

Ζούμε πλέον στις μέρες μας σε ένα ανίερο πολιτισμό. Κι αυτό είναι που μας ενοχλεί και μας πονάει. Όπως και το ότι λησμονήσαμε πως και το σώμα μας είναι ναός του εν ημίν Πνεύματος αγίου. Κι εκείνο του αποστόλου Παύλου «Υμείς εστέ ναός Θεού ζώντος καθώς είπεν ο Θεός, ότι ενοικήσω εν υμίν και εμπεριπατήσω» κλπ. για να καταλήξει: «Ταύτας ουν έχοντες τας επαγγελίας, αγαπητοί,

καθαρίσωμεν εαυτούς από παντός μολυσμού σαρκός και πνεύματος, επιτελούντες αγιωσύνην εν φόβω Θεού» (Προς Κορινθίους Β', στ' 16 - ζ' 1). Γιατί αυτό είναι το ζητούμενο: «Η αγιωσύνη εν φόβω Θεού». Ο αγιασμός μας, δηλαδή.

Είναι και όσα ανατρεπτικά για την εποχή του έγραψε και είπε στην «Προς Κορινθίους Α'» επιστολή του ο απόστολος Παύλος, περί πορνείας και μοιχείας και πονηρών και άλλων λογισμών και επιθυμιών, και περί σώματος και αγιασμού του Γάμου διά της παρουσίας του Νυμφίου Χριστού.

Κάθομαι, λοιπόν, σ' αυτές τις μέρες της αγριότητας, της απολύτου ερημίας και της αλλοτρίωσης και των παθών, με όλο εκείνο το δυτικότροπο νομικό φορμαλισμό της Ευρώπης που αφήνει και αγνοεί την ιερότητα του ανθρωπίνου προσώπου και την ιερότητα του σώματος, και αντιγράφω, έτσι αποσπασματικά, από εκείνο το αποστολικό ανάγνωσμα του Μυστηρίου του Γάμου από την «Προς Εφεσίους» επιστολή του αποστόλου Παύλου (Κεφ. ε' 20-33). Είναι στο κείμενο η ιερότητα και ο αγιασμός των προσώπων, που έρχονται «εις γάμου κοινωνίαν».

Στέκομαι ιδιαίτερα στον όρο «κοινωνία», που παραπέμπει στην επικοινωνία, στην υπέρβαση της ατομικότητας και του συνακόλουθου εγωϊσμού. Είναι εξόχως η παρουσία του Νυμφίου Χριστού, που αγιάζει και διασώζει και αναδεικνύει και φωτίζει την ιερότητα των τελουμένων και την ιερότητα της σχέσεως των ανθρώπων εντός του γάμου. Είναι εξόχως στο ανάγνωσμα και η ανάδειξη της αγάπης. Και της στοργής. Και της τρυφερότητας. Είναι πρωτίστως η ποιότητα της σχέσεως. Που είναι σχέση ανδρός και γυναικός, εν αγάπη. Ως προσώπων ζώντων εν Χριστώ Ιησού:

«Οι άνδρες αγαπάτε τας γυναίκας εαυτών, καθώς και ο Χριστός ηγάπησε την Εκκλησίαν και εαυτόν παρέδωκεν υπέρ αυτής, ίνα αυτήν αγιάση, καθαρίσας τω λουτρῷ του ύδατος εν ρήματι, ίνα παραστήση αυτήν εαυτώ ένδοξον την εκκλησίαν, μη έχουσαν σπίλον ή ρυτίδα ή τι των τοιούτων, αλλ' ίνα η αγία και άμωμος. Ούτως οφείλουσιν οι άνδρες αγαπάν τας εαυτών γυναίκας, ως τα εαυτών σώματα· ο αγαπών την εαυτού γυναίκα εαυτόν αγαπά· ουδείς γαρ ποτε την εαυτού σάρκα εμίσησεν, αλλ' εκτρέφει και θάλπει αυτήν, καθώς και ο Κύριος την εκκλησίαν· ότι μέλη εσμέν του σώματος αυτού, εκ της σαρκός αυτού και εκ των οστέων αυτού· αντί τούτου καταλείπει άνθρωπος τον πατέρα αυτού και την μητέρα και προσκολληθήσεται προς την γυναίκα αυτού, και έσονται οι δύο εις σάρκα μίαν. Το μυστήριον τούτο μέγα εστί, εγώ δε λέγω εις Χριστόν και εις την εκκλησίαν. Πλην και υμείς οι καθ' ένα, έκαστος την εαυτού γυναίκα ούτως αγαπάτω ως εαυτόν, η δε γυνή ίνα φοβήται τον άνδρα».

Κοινωνούντες μέσα στον γάμο αναφερόμεθα και αναγόμεθα στον Χριστό. Και διά

του μυστηρίου γάμου οδηγούμεθα στον τόπο του αγιασμού, διά της Χάριτος του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Γι' αυτό μιλάμε για μυστήριο και όχι για κοσμικό γεγονός. Κι ας τα έχουμε όλα πλέον εκκοσμικεύσει και απο-ιερώσει. Αυτό θα πρέπει να το κρατάμε και να το θυμόμαστε, ως μέλη της εκκλησίας του Χριστού.

<https://bit.ly/3dkAC40>